

NESUTRAMDOMIEJI BROLIAI
VORINERIAI

— ✦ 4 ✦ —

VIRGINIA HEATH

*Pelnyti
jos meilę*

Knygute.lt

Virginia Heath

PELNYTI JOS MEILĘ

Keturių knygų serija
**„Nesutramdomieji
broliai Vorineriai“**
Ketvirta knyga

Versta iš: Virginia Heath, A Warriner to Seduce Her, 2018

© Virginia Heath, 2018

is leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Ana Gorbatoва, dizainas, 2018

© periodimages.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-1069-4

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

Prologas

Markhamo dvaras, 1803-ieji, vasario mėnuo

- Kodėl mums nepasivaikščiojus po sodą, mama? - jis patraukė ją už rankos, tikėdamasis, kad ji nustos stebėjusi upę. Nei šalta, melancholiška motinos nuotaika, nei jų kasdienis pasivaikščiojimas nebuvo jokia naujiena, tačiau šiandien vanduo aukštai pakilęs. Po savaitę trukusio lietaus upė audringai burbuliaavo, ir šis vaizdas jam kėlė nerimą.

- Kai buvau jauna, Džeikai, vaikštinėdavau Temzės pakrante Patnio rajone. Kartais su tėčiu upę paplaukiodavome valtele, tačiau dažniausiai išskylaudavome susėdę pakrantėje. Jam labai patikdavo pasprukti nuo minios Londone ir kelias valandas praleisti toje nuostabioje pakrantės vietoje, - nors mama vėl pasiūlė į prisiminimus apie praeitį, pagaliau prakalbo. Tai tikrai geriau nei pastarąsias dvi valandas trukusi skausminga tyla.

Džeiko nestebino motinos elgesys. Ji visada taip elgdavosi po konflikto su sutuoktiniu. O pykdavosi jie taip dažnai, kaip rytais patekėdavo ir vakarais nusileisdavo saulė. Vyresnieji Džeiko broliai Džekas ir Džeimis tikindavo, kad tėvus po ginčo geriau palikti ramybėje. Džeik-

kas žinojo, kad greičiausiai jie teisūs, bet jo miegamasis buvo šalia motinos kambario. Jį skaudino ir kankino jau gerai pažįstami garsūs, nuodingi tėvų santykių aiškinimaisi. Tūžmingi mamos šūksmai ir kandžios pastabos, girto tėvo keiksmai ir jų abiejų trumpi, bet gąsdinantys pykčio protrūkiai. Paskui stodavo keista tylą, kurią pertraukdavo tik šnabždesiai, negarsūs, intymūs juokas ir galiausiai ritmingas lovos girgždesys. Tada tėvas greitai pasišalindavo iš mamos kambario ir patraukdavo ieškoti daugiau brendžio, viskio ar nežinia kur anksčiau įsigyto pigaus grogo. Vėl pasigirsdavo pikti keiksmai, po kurių motina visada triukšmingai verkdamo. Džeikui buvo labai sunku užmigti girdint tokią skausmingą raudą. Vargšė vaiko širdelė troško, kad galėtų mamą pralinksminti, bet žinojo, kad tai neįmanoma. Mamos laimė liko praeityje. Išnyko susipažinus su būsimu vyru. Koks kvailas poelgis buvo už jo tekėti.

Jei Džeikas būtų panašus į brolių Džo, galėtų jai paskaityti. Mamai tai kartais visai patikdavo. Tačiau nors Džeiką nuo artimiausio pagal amžių brolio skyrė tik vieni metai, jam sunkiai sekėsi raides sujungti į žodžius. Jam lėtai rezgant sakinius mama prarasdavo kantrybę.

Džeimis motinos šypsena pelnydavo nutapydamas jai dailų paveikslą, nors pastaruoju metu jis tai darė vis rečiau. Džeimis sakė, kad mama elgiasi labai savanaudiškai ir rūpinasi tik savimi, tad jis neturi jai laiko. Vyriausias brolis Džekas išgelbėdavo mamą nuo stipriausių tėvo pykčio protrūkių dieną, nes vietoj jos sugerdavo visus jo smūgius. Jis ant pečių nešė ir didžiąją brolių auklėjimo našta, nes tėvai neturėjo tam laiko. Džeikui gerai sekėsi tik mamą prajuokinti. Be to, jis kantriai klausydavosi jos pasakojimų apie senąją gyvenimą – apie tuos laikus, kai ji buvo laiminga. Jis išklausydavo ją per kasdienius pasivaikščiojimus.

– Papasakok apie Londoną, mama.

Kaip jis ir tikėjosi, mamos akyse vėl sužibo seniai užgesusi šviesa.

– Tai didinga vieta, Džeikai. Tokia gyva ir jaudinama. Kas vakarą rengiami skirtingi pokyliai ar vakarėliai. Brangusis tėtušis pasirūpino, kad turėčiau suknelių juose dalyvauti. Visi mano drabužiai buvo pasiūti pagal paskutinį mados klyksmą, ir laikraščių paskalų skiltyse juos dažnai aptarinėjo. Labiausiai man patiko šokti. Aš garsėjau grakštumu ir grožiu... – ji atsiduso ir užsimerkė tai prisimindama. –

Džeikai, kaip man patikdavo suktis muzikos ritmu ir jausti, kad manimi žavisi laimingasis džentelmenas, su kuriuo sutikau pašokti...

Džeimis dažnai sakydavo, kad mama pasipūtusi ir tuščia. Užuoat leidusi laiką su sūnumis, ji mieliau valandų valandas mėgindavo skirtingas šukuosenas ruošdamasi vakarienei. Atrodė, kad kartais apie juos ji apskritai pamiršdavo. Džeikas slapčia sutiko su Džeimi, bet jaučėsi dėl to kaltas. Jis vis pabrėždavo, kad džiugu, jog pasipuošusios mamos nuotaika kiek pagerėja. Juk ją nuolat užplūsdavo smarkus liūdesys.

– Ten ir susipažinau su jūsų tėvu. Jis nelaukė, kol mus oficialiai supažindins, ir įrašė savo vardą mano šokių kortelėje. Jis buvo talentingas šokėjas. Ir toks gražus, – tai dvi iš nedaugelio teigiamų savybių, kurias kas nors galėjo pasakyti apie jų tėvą.

Mama atsimerkė ir pirmą kartą per pastarąją valandą iš tiesų pamatė Džeiką. Ji pakėlė ranką ir uždėjo jam ant skruosto. Reta ir Džeikui brangi akimirka. Tėvai beveik neskirdavo jiems dėmesio.

– Žinai, tu iš visų sūnų panašiausias į jį. Paveldėjai jo šypseną ir aštrų liežuvį, – Džeikas nesijautė pamalonintas tokios pastabos, nes

tėvą girdėdavo tik besikeikiantį ar kažką lemenantį nuo alkoholio sunkiai besivartančiu liežuvio, bet nieko nesakė ir nejudėjo, džiaugdamasis, jog mama pagaliau jį pastebėjo. – Jis kaip ir tu lengvai visus sužavėdavo... Manau, kad užaugęs būsi panašus į jį. Tavo venomis bėga daugiau jo kraujo nei pas kitus brolius, – mama nuleido ranką atgal prie šono, veidas vėl apniuko. Džeikas jai taip priminė vyrą, kad ji net nosisuko, veide atsispindėjo pasišlykštėjimas. Ji vėl žvelgė šaltu, bejausmiu nieko nematančiu žvilgsniu, kurio Džeikas sulaukdavo ją apvylęs. Kaip jis nepakentė to žvilgsnio.

– Eik, pakviesk jį, Džeikai.

– Ne dabar, mama. Dar anksti, – antra valanda dienos tėčiui atrodė bene paryčiai. – Leisk jam dar pamiegoti. Papasakok daugiau apie iškylas prie Temzės.

– Ne, Džeikobai! Eik, atvesk jį.

Jis niekada nesuprato, kaip mama gali savo siaubingojo vyro ir nekęsti, ir kartu jį mylėti. Kaip širdyje telpa du tokie prieštaringi jausmai? Džeikas mylėjo brolius. Nors kartais jie jį erzindavo, jis nejautė jiems neapykantos. Džo sakė, kad taip yra todėl, kad meilė tarp vyro ir moters gerokai skiriasi nuo broliškos meilės. Jei tai tiesa, jis niekada nenorėjo patirti tokios

pragaištingos meilės. Džeikas nepakentė konfliktų. Ir prastos nuotaikos. Jis mėgaudavosi linksmybėmis ir juoku, o ašarų ir staigaus susierzinimo protrūkių vengė.

- Geriau pasivaikščiokime sode, - dar kartą pasiūlė Džeikas. Toliau nuo pavoingo, piktai šniokščiančio vandens, į kurį taip spoksojo mama.

- Nenoriu. Noriu pamatyti savo vyrą. Atvesk jį! Pasakyk, kad jei nepasirodys, šoksiu į upę!

Štai. Įprastinis grasinimas. Mama nuolat grąsindavo nusižudyti. Ji skelbdavo, kad padarys tai jai lengviausiai prieinamu būdu. Vakar ji rėkė, kad smeigs sau į širdį žirklutėmis, kurias naudojo siuvinėdama, aną savaitę sakė, kad šoks po kariatetos ratais. Ji nė karto nepabandė sau pakenkti, bet tėtis vis tiek atskubėdavo. Tačiau prieš tai Džeikui tekdavo iškęsti girto tėvo pyktį už tai, kad jį pažadino. Po vakarykščių išgertuvių tėvui vis dar skaudėdavo galvą. Jis išvilkdavo apsileidusį savo kūną iš guolio, nulėkdavo pas savo moterį ir jie vėl kibdavo vienas į kitą tarsi laukinės katės. Galiausiai abu pranykdavo mamos miegamajame.

Džeikas nenorėjo iš neapykantos kupino tėvo sulaukti jau įprasto niukso, bet vylėsi išvengti ir aiškingo, dramatiško mamos inkštimo, kurį

išgirstų, jei atsisakytų įvykdyti jos prašymą, tad tik linktelėjo. Bevilčiška priešintis. Taip jau buvo – tėvai ir nekentė vienas kito, ir jautėsi vienas nuo kito priklausomi. Emocijos buvo tokios stiprios, kad paveikė ne tik porą, pasirinkusią gyventi amžiname pragare. Jos trikdė gyvenimą ir aplinkiniams.

Džeikas apsunkusiomis kojomis patraukė atgal į namus. Jis stengėsi negalvoti apie susiklosčiusią padėtį ir pripildyti protą džiugių minčių. Jis mąstė apie šviesius ir linksmus dalykus, kuriais vieną dieną pasimėgaus, nors ir nepatyrė jų liūdnoje vaikystėje. Vakareliai, pokyliai, šokančios damos dailiomis suknelėmis, valtelės ir saulėtos iškylos...

Jis nenuėjo pas tėvą, tik prisėdo pasvajoti. Ketino palaukti gana ilgai, kad mama patikėtų, jog brangiojo tėtušio nepavyko pažadinti. Dar vienas įprotis, dėl kurio būdavo nepatenkinti abu tėvai. Kartais jo planas pavykdavo ir mama grįždavo namo ketindama išbarti tėvą. O kartais ji supykdavo ant Džeiko, pavadindavo jį į tėvą panašiu netikėliu, tada nuvarydavo atgal. Tačiau taip jis bent atidėdavo neišvengiamus įvykius.

Jie tikrai buvo neišvengiami.

Atsidusęs Džeikas pakilo ir patraukė atgal,

ten, kur paliko mamą. Kai tik jis išniro iš už medžių, mama apsisuko, nusišypsojo ir greitai šoko į sūkuriuojantį upės vandenį.

Iš pradžių Džeikas tik sustingo kur stovėjęs, bet greitai suprato, kokia rimta padėtis. Mama įvykdė grasinimus, o jis neišpildė jos prašymo ir neatvedė tėvo. Gal tėvas ir baisus girtuoklis, bet jis buvo labai stiprus ir galbūt ją išgelbėtų. O dabar mama tegalėjo kliautis Džeiku – jaučiausiu, nieko vertu Vorineriu.

Džeikas šaukdamas mamą nubėgo prie upės, griuvo ant kranto ir ištiesė ranką.

– Mama! Čiupk mano ranką! – bet mama jau buvo pernelyg toli ir jo vaikiškos rankos negalėjo jos pasiekti. Mama laikėsi įsikibusi į nuogas svyruoklio gluosnio šakas, o aplink ją siuto putojanti upė. Mama triukšmingai sukosėjo, kai į plaučius pateko vandens.

Džeikas šaukdamasis pagalbos pribėgo prie medžio.

– Džekai! Džeimi! Greičiau atbėkit!

Vyriausias brolis dirbo kažkur laukuose, nes Vorineriai jau seniai neteko daugelio darbininkų. Džeikas nenumanė, kur Džo, bet troško, kad jis pasirodytų. Džo buvo protingesnis už Džeiką. Gal guvus jo protas ką nors sugalvotų.

Bet kurio brolio draugija labai padėtų. Netekęs vilties Džeikas įsikibo į tvirtą medžio kamieną ir pasilenkė taip toli, kaip tik drįso. Jei įvirs į upę, pašėlusį srovė tuoj pat jį pasiglemš ir jie abu pražus.

– Turi čiupti man už rankos, mama! – šaukė Džeikas, o jo skruostais rito karštos ašaros. Kaltės, baimės ir gėdos ašaros. Jis verkė, nes buvo nepakankamai geras ir pernelyg savaudis, kad išdrįstų pasiaukoti gelbėdamas jos gyvybę. – Prašau!

Sunkus žieminis apsiaustas ir ilgas sijonas su pasijoniais traukė mamą gilyn tarsi inkaras. Džeikas puikiai tai suprato. Prieš jos galvai panyrant po vandeniu, jos akyse vaikas pamatė baimę. Ji trumpam dar išniro, bet neilgai išsilaikė paviršiuje. Išniro tik mamos veidas, ji žioptelėjo gaudydama orą. Jos akys susitiko su sūnaus akimis. Po jose šviečiančia baime Džeikas išskaitė nusivylimą juo. Jis ir vėl ją nuvylė, taip pat kaip tėvas, daugybę kartų įskaudinęs savo žmoną. Tą akimirką Džeikas suprato, kad mama nenori mirti.

– Čiupk man už rankos... prašau! – meldė jis.

Lediniai motinos pirštai jau netvirtai laikėsi slidžių medžio lapų. Stipri srovė godžiai gurguliavo aplink. Kiekviena banga mamą užliejo vis

smarkiau. Jai buvo sunku išsilaikyti vandens paviršiuje. Greitai jos pirštai paniro po vandeniu, ten pat pradingo ir veidas. Džeikas tematė žalią sijoną, besipinantį tarp po vandeniu panirusių gluosnio šakų tarsi upės žolė.

Džeikas negalėjo atitraukti žvilgsnio nuo to siaubingo vaizdo net tada, kai jam už nugaros pasigirdo triukšmingi žingsniai. Jis bejėgiškai stebėjo, kaip du vyresnieji broliai nesavanaudiškai rizikavo gyvybėmis, stengdamiesi atitaisyti jo klaidą. Džo pasirodė netrukus ir sustingo netoliese. Jo veidas buvo išbalęs ir kupinas išgąščio. Jis stovėjo tarsi statula.

Džeikas tarsi apsvaigęs stebėjo tolesnius įvykius.

Vyriausiasis brolis Džekas stovi iki juosmens įbridęs į vandenį ir tvirtai laikydamasis ant kranto likusio Džeimio rankos stengiasi pasiekti motiną.

Džekas neša suglebusį, susitaršiusį motinos kūną į krantą.

Džeimis paguldo ją ant žemės ir spaudo krūtinę. Kaskart spustelėjus iš burnos išteka vandens srovelė. Jis kelias minutes stengiasi, galiausiai prispaudžia ausį jai prie krūtinės. Papurto galvą.

Pasigirsta meldžiantis Džo balsas.

- Privalome ją išgelbėti. Juk ką nors galime padaryti?

Vyriausias brolis apglėbia Džeiko pečius. Jis nesimėto nieko vertais paguodos žodžiais, nesuteikia tuščios vilties. Tik pasiūlo tvirtą glėbį ir Džeikas dėkingas į jį palinksta.

- Tai mano kaltė.

- Ne, ne tavo. Padarei, ką galėjai.

Bet to nepakako.

Negyvos motinos akys žvelgia iš purvo upės pakrantėje. Šaltas, negyvas žvilgsnis į niekur. Ji visiems laikams nusivylusi sūnumi.

1

Lordo Fenimoro darbo kambarys Londono Meifero rajone šlapią sausio naktį 1820 metais

Nuostabaus portveino, jaukios nuo ugnies sklindančios šilumos apsuptyje ir kankinamas didžiulio miego trūkumo Džeikas bijojo, kad jam greitai prireiks dviejų degtukų svyrančiams akių vokams paremti. Vikontas Linfordas išsamiai ir nuobodžiai dėstė apie paskutinius konfiskuotų brendžio statinių skaičius visose Britų salų pajūrio grafystėse....